

[Axel Ivan Pedersen.]

vise, at den binding, der bliver tale om i grundejernens fond, vil blive af en størrelse på ca. 600 mill. kr. i løbet af de 8 år og i de sociale boligsekskabers landsbyggefond ikke over halvdelen heraf, altså omkring 900 mill. kr. i alt. Når det forholder sig sådan, må det stå os alle klart, at flere foranstaltninger vil blive nødvendige, for at boligproblemerne kan løses tilfredsstillende i fremtiden.

Jeg kan slutte disse bemærkninger med at anbefale tingets medlemmer at stemme for boligministerens ændringsforslag og stemme imod de af mindretallet stillede.

Guldberg: Også jeg kan på mit partis vegne anbefale at gå ind for de af boligministeren stillede ændringsforslag og stemme imod mindretallets ændringsforslag.

Den lovgivning, det her drejer sig om, er jo både meget omfangsrig og indviklet, og forskellige omstændigheder har gjort, at vi har fået den behandlet en enkelt gang mere, end vi måske ellers havde nået. Jeg vil gerne udtrykke min tilfredshed med, at vi har fået den så grundigt gennemarbejdet, for til trods for, at der allerede tidligere er gjort et ganske betydeligt arbejde, er der alligevel her i sidste omgang opstået enkelte spørgsmål, som man har måttet tage konsekvenser af i form af de stillede ændringsforslag.

Det har spillet en vis rolle, som det også fremgår af betænkningen, at der ligesom har været nogle misforståelser med hensyn til, hvorledes situationen egentlig var for de boliger, som er opført før år 1900. Misforståelserne er nok opstået som følge af, at vurderingen for denne gruppes vedkommende — i hvert fald for en del af den — ligesom for den anden gruppe, som hr. Axel Ivan Pedersen nævnte, kunne føre til og i visse tilfælde har ført til, at den vurderede leje lå under den leje, folk i forvejen betalte, og det er selvfølgelig et resultat, nogle er blevet overrasket over.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, hvad jeg tror vi var enige om, da vi i fællesskab skulle forsøge at lave retningslinjerne for denne vurdering, at det var en helt klar opgave for os, at vi ikke ved at gøre reglerne for vurdering så rummelige som muligt ligefrem blev skyld i, at vurderingerne med-

førte husleje-forhøjelser, som lå over det, der var nødvendigt. Vi måtte have en vis sikkerhedsmargen, og derfor er det ganske klart, at når vi ville være forsigtige for ikke selv at være skyld i at presse niveauet højere op, end det allerede var, kunne vi risikere det, vi er kommet ud for, at vurderingen enkelte steder med de store udsving og forskelligheder, der var, kunne komme til at ligge under den allerede gældende leje. Det er der altså ikke noget mærkeligt i. Jeg føler i den forbindelse trang til at minde om, at vurderingsresultatet ikke er endeligt, og det er givet, at der er en del afgørelser, som skal ankes. Det er klart, at når man reviderer så stort et område, må der ske en vis udjævning, når man er færdig med første omgang. Men jeg vil gerne give udtryk for min tilfredshed med, at vi trods mange betænkeligheder og megen efterfølgende kritik valgte dette vurderingsgrundlag.

Til de mennesker, som nu bl. a. på grund af denne forskel har kritiseret, at man kunne komme ud for tilfælde, hvor vurderingen viste, at den gældende leje var højere end vurderingslejen, vil jeg gerne sige, at de skulle bare prøve at forestille sig, hvilket resultat vi var kommet til, hvis vi uden nogen som helst form for sammenlignende kontrol mellem lejlighederne indbyrdes havde forsøgt at lave en lovgivning, hvor vi ganske roligt havde givet tilladelse til nogle årlige procentiske forhøjelser uden noget som helst loft over. Så havde det været ikke alene en forøgelse, men en procentisk forøgelse af allerede eksisterende urimeligheder. Det, der ved vurderingen er konstateret, er i virkeligheden en meget vigtig begrundelse for, at det måtte gøres på den måde, det skete.

Jeg vil gerne sige om de gamle lejligheder fra før år 1900, at der ingen tvivl er om — jeg tror heller ikke, vi er uenige om det mellem forligspartierne — at når vi valgte at sætte grænsen ved år 1900, var det, fordi vi formodede, at der for de ældre ejendommers vedkommende ville være temmelig mange, som ikke kunne bære og ikke burde have nogen husleje-forhøjelse, og hvor der derfor ikke var nogen grund til på forhånd at foretage en obligatorisk vurdering. Vi var også klar over, at der i den gruppe lå en hel del ejendomme med udmærkede